

Benno Beneš salesián, kněz / Salesianer-Priester

* 19. 4. 1938 † 1. 12. 2020

Rodák z Oseku pod Krušnými horami nedaleko lázeňského města Teplice na území litoměřické diecéze. V ní mají své kořeny jak jeho rodiče, tak i jejich předkové. Benno prožíval touhu být knězem už ve své rodině a také jako ministrant díky osobnímu kontaktu s některými kněžími

z cisterciáckého řádu kláštera v Oseku a se sestrami boromejkami místního konviktu.

Skončením války 1945 bylo místní obyvatelstvo včetně příbuzenstva, přátel a též oseckých cisterciáků i boromejek postiženo odsunem. Zpřetrhané vztahy, cizí přicházející osídlenci a především nastupující politické rudé poměry vytvořily situaci, jež byla pro místní neodsunuté obyvatele svízelná. Naštěstí se příchodem českých salesiánů v roce 1946 do opuštěného oseckého kláštera a jejich blahodárného působení dostalo Bennovi nových podnětů k naplnění jeho životního snu. Jenomže události padesátých let znovu zpřetrhaly vazby, tentokrát se salesiány. Ty se opět obnovily až po několika letech, ovšem jenom ve skrytosti. Tím se začíná uskutečňovat jeho životní touha.

Po skončení povinné školní docházky nastupuje Benno na Vyšší průmyslovou školu chemickou v Mostě. Bezprostředně po maturitě v roce 1957 nastupuje na povinnou dvouletou základní vojenskou službu. Po ukončení školy a návratu z vojenské služby bylo jeho první zaměstnání v chemické laboratoři Uhelného průzkumu v Oseku. V té době byl také pět let členem Pěveckého sdružení severočeských učitelů v Mostě pro svou náklonnost k hudbě. V téže době po jednom z rozhovorů s tehdejším představeným inkognito Františkem Míšou odchází roku 1965 do Prahy s cílem stát se salesiánem a knězem, ovšem v tajnosti, tj. mimo tehdy státem povolené církevní struktury. Proto

Gebürtiger Oseker unterhalb des Erzgebirges, unweit der Kurstadt Teplice im Gebiet der Leitmeritzer Diözese. In ihr haben ihre Wurzeln auch seine Eltern, so auch ihre Vorfahren. Benno erlebte die Sehnsucht, Priester zu sein, schon in seiner Familie und auch als Ministrant dank des persönlichen Kontaktes mit einigen Priestern vom Zisterzienserorden des Klosters in Osek und mit den Boromäus-Schwestern des örtlichen Konviktes.

Mit dem Kriegsende 1945 wurde die örtliche Bevölkerung samt Verwandter, Freunde und der Oseker Zisterzienser und Boromäusschwestern vom Abtransport betroffen. Die zerrissenen Beziehungen, kommende fremde Ansiedler und besonders die nachfolgenden politischen roten Verhältnisse bildeten eine Situation, die für die örtlichen nicht vertriebenen Einwohner beschwerlich war. Zum Glück durch die Ankunft tschechischer Salesianer im Jahre 1946 ins verlassene Oseker Kloster und durch ihre wohlthuende Wirkung bekam er Impulse zur Erfüllung seines Lebenstraumes. Jedoch die Ereignisse der 50. Jahre zerrissen erneut die Verbindungen, diesmal mit den Salesianern. Diese erneuerten sie nach einigen Jahren, jedoch in Verborgenheit. Damit begann sich seine Lebenssehnsucht zu verwirklichen.

Nach Beendigung der Schulpflicht tritt Benno an die Höhere Gewerbeschule für Chemie in Most. Unmittelbar nach dem Abitur im Jahre 1957 tritt er den Pflichtmilitärdienst an. Nach Beendigung der Schule und Rückkehr vom zweijährigen Militärdienst war seine erste Anstellung im chemischen Laboratorium der Kohlenforschung in Osek. Zu dieser Zeit war er auch fünf Jahre Mitglied der Norböhmischen Liedertafel der Lehrer in Most, wegen seiner Zuneigung zur Musik. In derselben Zeit, nach einem der Gespräche mit dem damaligen, inkognito vorgestellten František Míša, geht er im Jahre 1965 nach Prag mit dem Ziel, Salesianer und Priester zu werden, jedoch geheim, d.h. ausserhalb der damals vom Staat bewilligter Struktur. Deshalb bleibt Beneš weiter im Arbeitsverhältnis und beginnt in der Anstalt für Forschung von Brennstoffen, wo er wieder in

zůstává Benno dál v pracovním poměru a nastupuje do Ústavu výzkumu paliv, kde opět pracuje ve svém oboru.

Okamžitě začíná díky odvážným salesiánským spolubratrům studium teologických disciplín a salesiánskou formaci. Po jistém uvolnění politických poměrů během tzv. Pražského jara roku 1968 se zapojuje do znovuoživení života věřící mládeže zejména u kostela sv. Kříže. Ovšem po vpádu vojsk varšavské smlouvy se znovu zостřil státní dozor nad církvemi a bylo nutné žít salesiánským životem opět více ve skrytosti. V té době skládá Benno do rukou provinciála Františka Míši v roce 1970 věčné sliby. Za dva roky mu uděluje poznaňský arcibiskup Antonín Baraniak SDB taktěž tajně kněžské svěcení. Začátkem roku 1973 je Benno jmenován členem provinciální rady a vikářem provinciála inkognito. Současně mu byla svěřena péče o propojování a začlenění přicházejících mladých spolubratrů do kongregace. Šlo též o koordinaci studentů na bohoslovecké fakultě v Litoměřicích a studentů studujících bohosloví tajně. Pro salesiánskou formaci byli tito přicházející mladí spolubratři svěřováni ještě dalším některým salesiánům starší generace.

Až po listopadu 1989 se Benno – jako i další skrytí spolubratři – zveřejnil co by salesián-kněz a vikář provinciála. Ihned ukončuje pracovní poměr ve výzkumném ústavu a vstupuje do společenského života v nové polistopadové svobodné éře. Stál při obnově salesiánských komunit, při zakládání či obnovování mnohých salesiánských děl v naší vlasti i při převzetí misie v Bulharsku. Zůstává však – a nyní už oficiálně – vikářem provinciála Ladislava Vika až do roku 1993. V tom roce je jmenován hlavním představeným donem Egidio Viganó na dobu 6 let provinciálem Salesiánské provincie Praha. Po skončení mandátu odchází do komunity při Sociálněpedagogické a teologické škole Jabok v Praze jako duchovní průvodce. Současně se stává delegátem pro misie až do roku 2007. V letech

seinem Resort arbeitet.

Er beginnt augenblicklich Dank der mutigen salesianischen Mitbrüder ein Theologiestudium der Disziplin der salesianischen Formation. Nach einer gewissen Lockerung der politischen Verhältnisse während des sogenannten Prager Frühlings im Jahr 1968 schließt er sich der Neubelebung der gläubigen Jugend an, besonders bei der Kirche des Heiligen Kreuzes. Jedoch bei der Invasion der Armeen des Warschauer Vertrages verschärfte sich erneut die staatliche Aufsicht über die Kirche und es war nötig, ein Salesianerleben erneut mehr in Verborgenheit zu leben. Zu dieser Zeit legt Beneš in die Hände des Provinzials František Míša im Jahr 1970 die ewige Profess. Nach zwei Jahren erteilt ihm der Erzbischof von Poznan Antonin Baranjak SDB ebenso geheim die Priesterweihe. Zu Beginn des Jahres 1973 wird Benno inkognito zum Mitglied des Provinzialrates und Vikar des Provinzialrates ernannt.

Gleichzeitig wird ihm die Pflege der Verknüpfung und Eingliederung der kommenden jungen Mitbrüder in die Kongregation übergeben. Es handelte sich auch um die Koordinierung der Studenten an der Theologischen Fakultät in Litoměřice und die Studenten, welche geheim Theologie studieren. Für die salesianische Formation waren diese ankommenden jungen Mitbrüder noch einigen weiteren Salesianern der älteren Generation anvertraut.

Erst nach dem November 1989 konnte sich Benno- wie auch weitere verborgene Mitbrüder- als Salesianerpriester und Vikar des Provinzials eröffentlichen. Er beendet sofort seine Arbeitsverpflichtung im Forschungsinstitut und tritt in das Gesellschaftsleben in der neuen freien Ära nach der Novemberzeit. Er stand bei der Erneuerung der salesianischen Kommunitäten, bei der Gründung oder Erneuerung vieler Salesianerwerke in unserer Heimat, auch bei der Übernahme der Mission in Bulgarien!

Er bleibt aber-nun schon offiziell- Vikar des Provinzials Ladislav Vlk bis zum Jahr 1993. In diesem Jahr wird er zum Hauptvorgesetzten durch Don Egidio Viganóna

2003–2012 působil jako ředitel sedmičlenné komunity v Teplicích. Zároveň byl zaměstnán Biskupstvím litoměřickým jako výpomocný duchovní v diecézi až do roku 2017. V té době vypomáhal na požádání i v sousední diecézi Dresden–Meissen a taktéž přijímal pozvání na oficiální setkávání s bývalými odsunutými obyvateli Sudet. V důsledku angažovanosti na mezinárodní úrovni byla v roce 2015 Bennovi předána „Zlatá holubice míru“, prestižní světová cena za zásluhy o porozumění mezi národy. Po utrpeném úrazu 2016 a pěti operacích byl opět aktivní, ovšem v mezích jeho zdravotních možností.

Poslední léta svého života strávil v Domově sv. Karla Boromejského v Praze-Řepích, kde se o něj s příkladnou péčí a láskou staraly sestry boromejky i ostatní personál. Za tuto péči byl Benno velmi vděčný a často na ni poukazoval. Během tohoto pobytu Benno stále udržoval aktivní osobní a telefonický kontakt se spolubratry i mnoha známými.

Tento svět opustil dne 1. prosince 2020 klidný a odevzdaný do Pánových rukou. Byl mužem hluboké víry a srdečných vztahů.

für sechs Jahre Provinzial der Salesianerprovinz Prag. – Nach Ende des Mandates geht er in die Kommunität beider sozialpädagogischen und theologischen Schulen Jabok in Prag als geistlicher Begleiter. Gleichzeitig wird er zum Delegierten für Missionen bis 2007. In den Jahren 2003-2012 wirkte er als Direktor einer siebengliedrigen Kommunität in Teplice. Gleichzeitig wurde er vom Bistum Litoměřice als geistliche Aushilfe in der Diözese bis zum Jahr 2017 angestellt. In dieser Zeit half er auf Anliegen den benachbarten Diözesen Dresden – Meissen, er nahm auch Einladungen zu offiziellen Treffen mit ehemaligen vertriebenen Sudeten-Einwohnern an. Wegen seines Engagements auf internationaler Ebene wurde ihm im Jahr 2015 die „Goldene Friedenstaube“ übergeben, ein prestigier Weltpreis für Verdienste um die Verständigung zwischen den Nationen. Nach einem verlittenen Unfall 2016 und 5 Operationen war er wieder aktiv, jedoch in den Grenzen seiner gesundheitlichen Möglichkeiten.

Die letzten Jahre seines Lebens verbrachte er im Altersheim hl. Karl von Boromäus in Prag- Řepy, wo sich um ihn in beispielhafter Weise, Pflege und Liebe die Boromäusschwestern und das weitere Personal kümmerten. Für diese Pflege war Benno sehr dankbar und oft wies er darauf hin. Während dieses Aufenthaltes unterhielt Benno stets aktiven persönlichen Kontakt mit den Mitbrüdern und vielen Bekannten.

Er verließ diese Welt am 20. Dezember 2020 ruhig und ergeben.